

[John Winther.]

af det konservative folkeparti i folketingsåret 1976-77, 1. samling, fremsatte forslag. Årsagen til dets fremsættelse er, at regeringsforslaget trods sin hastende karakter stadig ikke er genfremsat.

Om forslaget hastende karakter sagde handelsministeren ved fremsættelsen i samlingen 1975-76 bl. a.:

»Vi må se i øjnene, at den energikilde, som vi i øjeblikket er næsten 100 pct. afhængige af, produceres og handles under forhold, der ligner uden for det danske samfunds indflydelse, og vi må indrette os på, at olien vil blive en stadig knappere og stadig forholdsmæssigt dyrere energikilde.

Intet land - industrialiseret eller på udviklingsstadiet - tør lade disse problemer ligge. Enerkipolitikken er blevet et centralt led i landenes økonomiske og sociale politik.

Dette har særlig gyldighed for Danmark, hvis hele situation desværre i enestående grad er udsat. . .

Tiden er nu inde til, at folketinget vurderer og tager stilling til vor energipolitiske fremtid. . .

Den eneste nye energikilde, vi i dag umiddelbart kan gå i gang med at udnytte, er kernekraften. Der er her tale om en energikilde, hvis teknik er kendt, og hvis produktionsapparat og brændstofbasis er kommercielt tilgængelig. En beslutning om opførelse af kernekraftværker her i landet giver således en aktuel mulighed for i løbet af 10-15 år i væsentligt omfang at nedsætte elproduktionens afhængighed af olie og kul. . .

Regeringen har afvejet de med kernekraftens anvendelse forbundne problemer og er herefter af den opfattelse, at også Danmark må tage denne energikilde i anvendelse. Regeringen finder, at de miljø- og sikkerhedsmæssige spørgsmål er tilstrækkeligt belyst. . .

Det danske samfund kan ikke fortsat tillade sig at afvise anvendelse af kernekraft som energikilde, og slet ikke, når henses til vores næsten totale olieafhængighed. I dette perspektiv må også tages i betragtning, at de lande, vi normalt sammenligner os med, og som vi samarbejder med om de internationale energiprogrammer, for længst har taget denne energikilde i anvendelse.«

Ved fremsættelsen erklærede regeringen endvidere, at den måtte »finde det nødvendigt,

at der nu træffes beslutning om den foreslåede energipolitiske målsætning og om de elementer i planen, som kan give et fast grundlag for de kommende års energipolitik.«

I bemærkningerne til regeringsforslaget var det fremhævet, at statsministeren i sin åbningstale til folketingsåret 1975-76 anførte, at tinget ville få lejlighed til at tage stilling til anvendelsen af kernekraft som energikilde i Danmark senere i folketingsåret 1975-76.

Det var også allerede dengang på høje tid, at Danmark skulle sætte arbejdet med opførelse af atomkraftanlæg i gang, for næsten alle andre lande var - som handelsministeren også erkendte det - i fuld gang. Men alligevel standsede regeringen op i sidste øjeblik. Og siden har vi end ikke set det her i folketinget. Det er simpelt hen ikke blevet genfremsat.

Det er uhyre sjældent, at et forslag, som en regering har investeret så mange kræfter og så megen overbevisning i, simpelt hen lægges i skrivebordsskuffen.

Det er en forsinkelse, der vil koste dyrt. Man forhæler udviklingen. Man hindrer en nødvendig planlægning og udbygning, der skal sikre danske borgeres levestandard i kommende årtier.

Da vi i det konservative folkeparti har fundet det nødvendigt, at beslutningen om atomkraft træffes så hurtigt som muligt, har vi besluttet at fremsætte dette lovforslag - efter at vi først gentagne gange har bedt regeringen om at genfremsætte det. Da regeringen åbenbart ikke har kunnet skabe flertal i sin folketingsgruppe - eller i regeringen - for en fremsættelse, er det hermed gjort. Det er så op til folketinget at skabe det flertal, det drejer sig om, og det nærer jeg fuld fortrøstning til også vil blive tilfældet.

Som også nævnt af regeringen ved fremsættelsen i fjor er lovforslaget af en sådan karakter, at det efter krav fra 60 af folketingets medlemmer efter dets vedtagelse kan underkastes folkeafstemning. Det konservative folkeparti har ikke bedt om en sådan folkeafstemning og vil ikke bede derom. Men vi kan og vil naturligvis ikke fratage vælgerne deres ret til at få forslaget til endelig afgørelse ved en folkeafstemning, hvis 60 modstandere af loven i folketinget benytter deres grundlovshjemlede ret til at kræve dette.

Vi anbefaler lovforslaget til vedtagelse.